

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ποίν φύγουμε
ο Άρθου-
ρος σκέφτηκε
τη Μίνα. Δέν
θά έπρεπε να
τήν ειδοποιή-
σουμε, αφού
διέτρεξε ένα
τέτοιον κίνδυ-
νο ;

— Θά τήν ά-
νησυχίσου με
έως άδικα, εί-
πα εγώ.

— Όχι δά,
πρέπει να τήν
ειδοποιήσου με
να λάβη τά μέ-
τρα της, είπεν
ο Βάν Έλουγγ.
Ή λύσσα του
κόμητος στρέ-
φεται εναντίον
της. Πρέπει να
ειδοποιηθί και
ο σύγγός της
ο όποιος θά

βρισκεται άσφαλώς μα-
ζύ της.

Ό Βάν Έλουγγ είπε
τά λόγια αυτά με τρό-
πο που δέν έπίδεχον-
ταν αντίρρηση. Ήξευ-
ρε τās πονηρίας του
κόμητος κ' έφοβείτο
πολύ για τήν κ. Μίναν.

— Έξ άλλου, είπεν ο Κουίνου Μόρρις, πρέπει να πάρουμε τόν κ. Άρκερ μαζί μας.

— Όχι, όχι άπόψε, είπεν ο καθηγητής. Δέν πρέπει ν' άφήσουμε μόνη της τήν κ. Άρκερ.

Καθώς προχωρούσαμε στό διάδρομο πλησίασα τόν καθηγητή και τόν ρώτησα :

— Νομίζετε πώς ο κόμης άπειλεί τήν κ. Μίναν ;

— Είμαι σκεδόν βέβαιος, φίλε μου Σουάρδ.

— Θά ήτο τρομερόν αυτό.

— Είπε φρικτόν, είνε άπίσιον ! Δέν άκουσεσ, τί είπεν ο Ρέν-
φιλδ ; Γιατί να μή τόν άφήσουμε τή νύκτα εκείνη ελεύθερον ;
Θά έλάμβανε ίσως τά μέτρα του εναντίον του κόμητος. Θά μάς
ειδοποιούσε όταν θά έμενε ελεύθερος.

— Εκείνο, τό όποιον μου κάνει έντύπωση, είνε ή σιωπή της κ.
Μίνας. Πώς δέν μάς είπε τίποτε ; Είνε έξυπνη πολύ και πολύ θαρ-
ραλέα, έχει αντίληψιν και θά άντελαμβάνετο τήν προσέγγισιν του
κόμητος.

— Ίσως να μή θέλησε να μάς άνησυχίση. Θά έπεράμηνε να βε-
βαιωθί καλύτερα.

— Πάντως τώρα θυμούμαι πώς τις τελευταίες ήμέρες ήταν
πολύ χλωμή.

— Ναι, πολύ χλωμή ! Αυτό είνε φρικτό, είνε άνατριχαστικό !..

Έξαφνα καθώς μιλούσαμε άγριο και θαλβερό σφύλλισμα σκύλλου
άκούστηκε από τό μέρος που βρισκόταν τό ερμηκό κτίριο τοῦ κό-
μητος...

Όμολογώ πώς άνατριχάσα !

Ό Βάν Έλουγγ στάθηκε άποτόμως και μου έσφιξε τό χέρι.

— Τι συμβαίνει ; είπα.

— Δέν γνωρίζω... Πάντως θά είνε αυτός. Κάπου έδώ κοντά θά
περιφέρεται.

Τά σφύλλια έγιναν πειό άγρια και πειό τρομακτικά.

Ό Βάν Έλουγγ έσκυψε και κούταξε έξω άπ' τό παράθυρο. Δέν
δεικνυε όμως τίποτε. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Πικνά σύννεφα έσκέ-
παζαν τή οσέληνη.

— Δέν βλέπω τίποτε, είπε. Πρέπει όμως κάτι έκτακτό να συμ-
βαίνει.

— Θά είνε στό κτίριο.

— Στο κτίριο, στον κήπο, ή στο παρεκκλήσιο. Αυτό όμως δέν
θά μάς έμποδίσω να τόν κυνηγήσουμε. Ή νύκτα αυτή θά είνε
νύκτα δράκους.

Ό Άρθουρος και ο Κουίνου Μόρρις έστέκοντο έν τῷ μεταξύ
κ' έπεριεμναν. Είχαν άκούσει τά σφύλλιατά κ' έπρόσεχαν τόν
παρμηκό θόρυθο.

— Εμπρός, είπεν ο Βάν Έλουγγ. Άς ειδοποιήσουμε τόν κύριο
και τήν κυρία Άρκερ κ' άς φύγουμε.

Προχωρήσαμε στό διάδρομο και σταθήκαμε έξω από τήν πόρτα
του δωματίου τών Άρκερ.

— Κοιμούνται, έψιθύρισε ο Κουίνου Μόρρις.

Πραγματικώς δέν άκούγονταν κανένας θόρυθος.

— Πρέπει να τούς ξυπνήσουμε. Ή νύκτα αυτή είνε κρίσιμος.
Χτύπησε, Σουάρδ, είπεν ο καθηγητής.

Χτύπησα έλαφρά τήν πόρτα, αλλά δέν μάς δόθηκε καμιά απάν-
τησι. Ή ίδια ή ήσυχία, ή ίδια σιωπή.

Ξαναχτύπησα, μά του κάκου.

— Θά κοιμούνται, είπα.

Ό Βάν Έλουγγ έφαινότο άνήσυχος. Μ' έπιασε από τό χέρι
σφιχτά και μου είπε :

— Άνοιξε !

Άπελειράθην ν' άνοιξω, άλλ' άντελήφθην πώς ή πόρτα ήταν
κλειδωμένη από μέσα.

— Άνοιξε, άνοιξε, ξανάλε ο καθηγητής βιαστικά.

— Είνε κλειδωμένη ή πόρτα, του είπα.

— Κλειδωμένη ; Όχι δά. Δέν ύπηρεζε λόγος να κλειδώσουν. Θά
κάνης λάθος.

Κι' έπροσπάθησε ο ίδιος ν' άνοιξη, μά δέν τό κατόρθωσε.

Ή πόρτα είταν πραγματικώς καλά ασφαμένη από μέσα. Ό
Βάν Έλουγγ έμεινε για μία στιγμὴ άμφιταλαντευόμενος. Έδίσταξε,
άλλά και άνησυχούσε τρομερά. Τί έπρεπε να γίνη ;

Έσκυψε πρὸς στιγμὴν κ' έστήριξε τό αὐτί του στην κλειδα-
ρότυπα.

— Δέν άκούω τίποτε, έψιθύρισε.

Έφαινότο πολύ ταραγμένος, πολύ άνήσυχος. Άγανισούσε.

— Θά φύγουμε ; ρώτησα.

— Να φύγουμε ; μου είπε με φωνή όργης. Άστειεύεσαι, Σου-
αρδ ; Δέν θά φύγουμε καθόλου. Θ' άνοιξομε. Έδώ πρόκειται περί
ζωής και θανάτου. Εμπρός, κύριε Κουίνου Μόρρις, φίλε μου, σύ
πού είσαι εύρωστος και θαρραλέος στήριξε τόν όμο σου στην πόρ-
τα και τινάξε τήν, χωρίς να χάης καιρό. Θά σε βοηθήσουμε.

Ό Κουίνου Μόρρις δέν έχασε καιρό. Έστήριξε τόν όμο του
στην πόρτα ένῷ ήμεις τόν έβροθούσαμε με τά χέρια. Τό ίδιο έκ-
ανε και ο καθηγητής. Έσπαρώμας τέλος όλοι μαζί, ή κλειδωμά-
σπασα και ή πόρτα άνοιξε τόσο άπότομα, ώστε ο καθηγητής έσπλω-
θηκε κάτω πρηγής κ' έμεις κρατηθήκαμε στον τοίχο για να μή
συρουμε με τήν φέρα που είχαμε.

Ένῷ ο καθηγητής προσπαθούσε να σηκωθί έξοριζε ένα βλέ-
μμα στο δωμάτιο. Τό θέαμα τό όποιον αντίκρισα τότε έκανε
αίμα μου να παγώση. Έπάνω στο κρεβάτι βρισκόταν έσπλωμένος
ο Ίωνάθαν Άρκερ. Φαινόταν πολύ χλωμός κ' άνέπνεε με δυσκο-
λία. Κοντά του, γονατισμένη κάτω στο πάτωμα, βρισκόταν ή κ.
Μίνα. Φαινόταν σάν άποχλινομένη, σάν να διατελούσε σ' ύπνοβα-
σία, σάν να θάλετο να ενεργήσιν και να μή μορσούσε. Κοντά τέλος σ'
αὐτούς τούς δύο στεκότανε όρθιος, με τήν πλάτη γυρισμένη πρὸς τό
μέρος μας, ένας άγνωστος άνθρωπος υψηλός και λιγνός, με κατ-
άμυθη περιβολή. Όλα αὐτά τ' αντίκρισα για μία στιγμὴ, καθώς
τό φργάρι είχε ξεφύγει από τά σύννεφα και τό λαμπρό του φῶς
περνούσε μέσα από τό τζάμι.

Ό καθηγητής είχε σηκωθί έν τῷ μεταξύ όρθιος. Κι' όλοι μαζί,
βουβοί, κατάπληκτοι, έντρομοί, κούταξα τήν φρικτή αὐτή εικόνα.

Ποιό είταν ο άγνωστος εκείνος άνθρωπος μέσα στο δωμάτιο τών
Άρκερ ; Τόν έγνωρίσαμε άμέσως άν και δέν κούταξε πρὸς τό μέρος
μας. Τόν γνωρίσαμε άπ' τό άνάστημά του κ' άπ' τήν κατ'άμυθη
πένθημη φορεσιά του.

Ήταν ο κόμης Δράκουλας !

Ό δυστυχής Άρκερ έμεινε στο κρεβάτι του ύπτιος, σάν βυθι-
σμένος σε λήθαργο, κ' άνέπνεε με δυσκολία. Φαινόταν τὸς ύπό-
φερε φρικτά μέσα στον ύπνο του. Πλάι του ή κ. Μίνα φαινόταν
σάν να προσπαθούσε να σηκωθί και ν' απομακρυνθί, μά δέν μπο-
ρούσε. Ήταν έξανατλημένη, συντετριμμένη και συγχρόνως ο κόμης
τήν έκρατούσε από τόν όμο με τό σφιχρό χέρι του και τής έσπαρ-
χε τό κεφάλι πρὸς τό άνοιχτό, γυμνό στήθος του συζύγου της.
Φαινόταν καθαρά πὸς ο κόμης τήν έσπαρχε διά τής βίας να πλη-
σιήσῃ τά χείλη της στο στήθος τοῦ Άρκερ και να πιή ! Έπάνω στη
λευκή νυχτική της ύπηρεχε μία μεγάλη κηλὶς νωπού αίματος !..

Τό θέαμα αυτό τό τόσο φορικαστικό μάς κάρφωσε, όπως είπα,
για λίγες στιγμές στη θέα μας. Πρώτος όμως ο Βάν Έλουγγ άφη-
σε κραυγήν όργης και φρίκης :

— Θεέ Παντοδύναμη ! Είνε τρομερό !

Στη φωνή του πού άντήχησε βαρεία και άπειλητική, ο κόμης γύ-
ρισε άποτόμως πρὸς τό μέρος και μάς κούταξε, μάς περιέβαλε όλους
μ' ένα βλέμμα όργης, λύσσης, μίσους.

Είδαμε τά μάτια του να πετούν φωτιές, τά δόντια του τα κο-
φτερά γυμλοκόπησαν κ' έτριξαν από θυμό, τό πρόσαπο του ζάρωσε
άγρια κ' άπειλητικά, φαινόταν ο ίδιος ο Σατανάς.

Σήκωσε κατόπιν άπειλητικά τή γροθιά του κ' ώρμησε εναντίον
του καθηγητοῦ, ο όποιος είχε προχωρήσει πρὸς μέσα στοδωμάτιο.

Τι θά συνέβαινε αὐτή τή στιγμὴ ;

Θά μάς κατέβιλε όλους με τή μεγάλη του δύναμη και θά μάς συ-

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ

(Δ η μ ω δ ε ς)

νέτριβε :

Είμαστε τόσο εμβρόντητοι ώστε κανείς μας δεν σκέφθηκε ν' άμυνθῆ. Μόνον ὁ Κουνίνο Μόρρις ἔφερε μηχανικά τὸ χέρι του στὸ περιστορόφο του.

Ὁ κόμης ἔκαμε ἓνα τελευταῖο πήδημα, σάν λύκος ἀγοιμεμένος κ' ἄλλωσε νὰ πιάσῃ τὸν Βάν *Ελισγγ ἀπ' τὸ λαϊμό, γρολλίζοντας σάν θηρίο πού τὸ ἀνησυχῶν στῆ φρολιά του.

Ποῖν προφάση ὅμως νὰ τὸν ἐγγίσῃ, ὁ καθηγητῆς ψυχραμότερος ὅλων μας, ἔβγαλε τὸ χροσό του σταυρό καὶ τὸν ἄλλωσε μπρῶς στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος.

Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία μας.

Ὁ κόμης ἄφησε μὰ κρηγὴ μανίας, ὁμοίαν μὲ βουρηθμόν, κ' ὀπισθοχώρησε, ἐνθ' τὸ πρόσωπο του ἐγένετο πλέον ἀγριο καὶ τὰ σουβλερά δόντια του τριζοκοποῦσαν ἀπαισία.

Ἐφθάσε ἔτσι ὡς τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μῆτια του, ὅταν ἔξαφνα ἔβλεπε πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Ἦταν ὁ Κουνίνο Μόρρις, ὁ ὁποῖος εἶχε συνέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ, κ' ἐτραβήθη ἐναντίον τοῦ κόμητος σηματοδοτώντας τον στὸ στήθος. Περιμέναμε νὰ ἴδοιμε τὸν κόμητα νὰ πέφτῃ νεκρός. *Ἐνα λυσοσαμένο ὅμως καὶ σαρωστικό γέλιο ἀκούστηκε, σάν νὰ μᾶς περιγέλοισε καὶ νὰ μᾶς ἀπειλοῦσε συγγρόντας.

Ἦταν ὁ κόμης, τὸν ὁποῖον ἡ σφαίρα οὔτε εἶχε ἀγγίξει κἄν. Τὸν εἶδαμε ἀνάμεσα ἀπ' τὸν διαλυμένο καπνὸ τοῦ πυροβολισμοῦ νὰ χάνεται σιγά—σιγά καὶ νὰ σβήνῃ ἔχοντας πάντα τὰ κοκκίνα, φλογισμένα μῆτια του κοροφισμένα ἐπάνω μας.

Ἀντιλήφθηκα ἄμεσως ὅτι κἀθε προσπάθειά μας ἐναντίον τοῦ κόμητος τὴν ὥραν αὐτὴν θὰ ἴητο ματαιά.

Τὸν παρακολούθησα μὲ σβήνῃ σιγά—σιγά, νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀτμόν καὶ νὰ χάνεται. *Ὅμοιος μ' ὀμίχλη περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τίς χαρμάδες τῆς πόρτας κ' ἔφευγε πρὸς τὰ ἔξω. Μόνον τὰ μῆτια του ἔφεγγαν σάν ἀναμμένα κάρβουνα.

Ὅταν ἔφυγε κειά, ὅταν «ἐξητημισθῆ» ἐντελῶς, ὁ καθηγητῆς ἔτρεξε κ' ἄνοιξε τὸ τζάμι.

Τὸ ἴδιο συλλίλ πού ἀκούσαμε καὶ προηγούμενος οὐδίαζε ἀπ' ἔξω πένθημα.

— Ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ, ἀνάτηε γρήγορα φῶς, φαίναξεν ὁ καθηγητῆς.

Ὁ Ἀρθοῦρος βῆκε τὸ κομπὶ τοῦ ἡλεκτροῦ καὶ τὸ ἄναψε. Τὸ δομάτιο ἐφωτισθῆ.

— Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Βάν *Ελισγγ, ἀρκεὶ νὰ μὴν ἦσθαμε πολὺ ἀγά.

Κυττάσαμε τὸν Ἀρκερ καὶ τὴν σύζυγό του καὶ μᾶς ἔπιασε ἀνατριχίλα.

Ὁ Ἀρκερ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀναπνῆ μὲ δυσκολία καὶ νὰ ρογγάζῃ πᾶσο στὸ κροσβάτι του. Ὁ λαϊμός καὶ τὸ στήθος του ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ ἔφεραν κηλίδας αἵματος νοσῶ.

Ἡ κ. Μίνα γονατισμένη πλάϊ στὸ κροσβάτι ὅπως καὶ προηγούμενος ἐφαίνετο πῶς δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ τί γίνεται γύρω της.

Παρὰ τὸν θόρυβον καὶ τὸν πυροβολισμὸν δὲν εἶχε συνέλθει.

Μ' ἀκουμπήσαμεν τῶρα τὸ κεφάλι της στὴν ἄκρη τοῦ κροσβατιοῦ φαίνοντ' αὖν νὰ ἴταν βυθισμένη σὲ ὕπνο, ἓνα ὕπνο βαθῖν, κορασμένον, ἀξέπνητον.

Ὁ Βάν *Ελισγγ ἐστρεφέν ἐπίσης ἐνα βλέμμα στοῖς δύο συζύγους καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ πέταξε σὲ μὰ πῶλτρούνα τὸ καπέλλο του καὶ τῆ ρεντιζόλια του κ' ἔσχυρε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἀρκερ. *Ἐξαφνα σηκώθηκε πάλιν καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ ψευδίζῃ :

— Παντοδύναμη Θεέ ! Κύριε ! Ἀυτῆσου τὰ πλάσματά σου !

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος πού ἐστεκομένα βουφιοὶ καὶ ἀκίνητοι καὶ μοῦ εἶπε :

— Σοῦαρό, φέρετε καὶ φέρετε λίγο μπράντι, κανένα ἐπίδειμο, λίγο ξαντό. Γρήγορα ὅμως, ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορα !...

Καθὼς ἔτρεχα στὸ δομάτιο μὰ φέρω ὅτι μοῦ ζήτησε ἀντελήφην πῶς κάποιος μ' ἀκούουθεσε τρέγοντας ἐπίσης.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν Κουνίνο Μόρρις.

— Ἐρχεσαι μαζί μου ; ρώτησα.

— Ὁχι. *Υποθέτω πῶς δὲν μὲ χρειάζεστε τίποτε.

— Πού πηγαίνεις ;

— Θὰ κατέβω κάτω.

— Φεύγεις ;

— Κἀθε ἄλλο. Πηγαίνω νὰ κόψω μὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὴν κληνιχ. Ἐν ἀνάγκη θὰ πηδῶσ καὶ στὸν κήπο τοῦ κλαγινοῦ κτιρίου. Εἶμαι ἔξω φρενάων...

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ρωτήσης προηγούμενος τὸν καθηγητῆ.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Δὲν πρέπει νὰ ρινοκινδυνέψης ἀδίκως.

— Μείνε ἡσυχός. Εἶμαι ἐφοδιασμένος μ' ὅτι χρειάζεταιαι γιὰ τὴν περιπόλια αὐτῆ. Ἐξ ἄλλου μὴ λησιμονῆς, ὅτι εἶμαι δυνατός στὰ χέρια.

— Ἔστο, τίγαινε.

— Ὅταν μὲ χρειασθῆτε μπορεῖτε νὰ μοῦ φωνάξετε ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸν ἄφησα νὰ κατέβῃ κάτω κ' ἔκορξε νὰ πᾶσῃ ἀπ' τὸ γκαρφεῖο μου ὅτι μοῦ ζήτησεν ὁ καθηγητῆς. *Ἦμιον πολὺ ταρκαμένος, δὲν ἤξευα πῶς θὰ ἐτελείονε ἡ ἱστορία αὐτῆ καὶ φοβόμουν πολὺν φοβόμουν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀτυχή κ. Ἀρκερ, ἐνθυμωμένος τὸ τραγικὸν τέλος τῆς πτωχῆς Λουκίας. Θὰ ἐνισχυσε λοιπὸν κ' αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κατάρτατος κόμης ; Ὅθ' ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἓνα τόσο φρικτὸ ἀνοσοῦγγημα ;...

Παρακολουθοῦσαμε τὸν Πένθηλον ψυχροκοποῦντα

*Ἀρματωλὸς ἀγάπησε Νάσιο τὴν παινεμένη, τὴν κόρη τὴν περὶφρανή, τὴν πολυζηλευμένην ὅπου πολλοὶ τὴν θέλουσε, πολλοὶ τὴν ἀγαποῦνε, τὴν θέλουν ἀρχοντοπούλα, λεβέντες τῆ ἔρηδου. Μιά μέρα τὸ σταμνὶ κρατεῖ, κινὰ νὰ πᾶ στῆ βρύση, προβαίν' ἐμπρὸς ὁ Ἀρματωλὸς τὸ μαῖρο νὰ ποτίσῃ. Λαμπροκοποῦνε τ' ἄρματα κ' ἀστράφτ' ἡ φορεσιά του κ' ἐφάνη τὸ καμάρι του κ' ἡ τῶση λεβεντιά του.

— *Ἄκουσε, Νάσιο ὁμορφὴ μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι » γοικὰ ἡ κόρη ἴντροπαλή, γυρὰ καὶ τὸν ζυττάζει.

— Νάσιο, πολὺ σὲ ἀγαπῶ, γυναίκα νὰ σὲ πάρω, θάνατο δὲ θὰ φοβηθῶ, δὲ θὰ δειλιάσω χάρο !

— Πᾶρε πᾶσο τὸ λόγο σου » τὸ λέγει κακιασμένη «κ' ἐγὼ τὸ Γιώργο ἀγαπῶ κ' εἶμ' ἀραβωνισμένη».

— Ποιὸς εἶν' αὐτός πού θάβρωνε γιὰ νὰ σ' ἀραβωνίση, ἄς ἔρθῃ ἐμπρὸς μου νὰ τὸ πῆ καὶ νὰ τὸ μολογήσῃ.

— *Ἐκείος τοῦ νῆα τὸ παίνομα τῆς χώρας ζακουσιμένος...ποῖν' ἀκαρπὸς τῆς μάννας του κ' ἐμένα καϊδεμένο.

Τρία πουλάκια ἴτανε καὶ μοναχὸς ἐστάθη, γιὰτὶ ὁ πρῶτος πέθανε κ' ὁ δεύτερος ἐθάθη. Ἐρερε καὶ παίζει τὸ σπαθὶ καλλίτερο ἀπὸ σένα, καὶ στὸ λυθάρ σ' ἀπερνᾷ κ' εἶν' ἄξιος γιὰ τ' ἐμένα».

*Ἀρματωλὸς σάν τάκουσε, ράστηκε ἡ καρδιά του ἴτρινις, πρσιόνισε καὶ πιάνει τ' ἄρματα του.

— *Ἄν εἶν' ἐκεῖος καλλίτερος, ἀνέινε παλληκάρι, ἄς ἔρθῃ νὰ παλαίψωμε, τοῦ κἄνω καὶ τῆ χάρι. *Ἄν μὲ νικήσῃ νὰ στρεχτῶ μ' ἐκείνονε νὰ μείνῃ, κ' ἂν τὸν νικήσῃ, μᾶθε τοῦ, γυναικά μου θὰ γείνης.» Τ' ἄκουσε ἡ Νάσιο δειλίασε, στὸ σπῆτι τῆς κινάει, κ' ἐκεῖ βρῖσκει τὸ Γιώργο τῆς καὶ τοῦ τὸ μολογᾷ κ' ὁ Γιώργος ἀρματωθῆκε καὶ στο βουν' ἀναβαίνει καὶ βγάζει βροστερὴ φωνή, φωνὴ ἀντεισιμένη :

— *Ποῖος εἶνε πού παινεύτηκε μὲ μένα νὰ παλαίψῃ ; ἄς βγῆ ἐμπρὸς μου νὰ σταθῆ καὶ νὰ μὲ ξαγγαντέψῃ». Κ' ἄλλη φωνὴ ποκρίθηκε Ἀρματωλοῦ τοῦ κλέφτη :

— *Ἐγὼ χτυπῶ τῆ μαζακιά κ' ἀξέγνωιαση δὲν πέφτει. Ἐγὼ μ'αὶ κειὸς πού σκότωσα. Τοῦρκους δύο τρεῖς χιλιάδες καὶ δέκα πέντε μετῆδες κ' ἄλλους τῶσους πασσάδες, καὶ θὲ νὰ φοβηθῶ παιδί τοῦ κηιποῦ σάν κ' ἐσένα, πού ἡ Τουρκία μὲ σκίζεταὶ τὸ μολογοῦν γιὰ μένα, τῶρα θὰ δειξομε ὁ δύο, ποῖος εἶνε παλληκάρι».

Ὁ Γιώργος τ' ἀποκρίθηκε μὲ λεβεντιά καὶ χάρι, κ' ἀμέσως ρίχνει τ' ἄρματα καὶ βγάζει τὸ ξανόρι. Ἡ Νάσιο τὸ τὸ κέντησε μὲ τὸ μαργαριτάρι. Σκῆψε φίλῶ τὸ κέντημα, στὰ στήθια του τὸ βάνει :

— Εἶμ' ἔτοιμος» ἐφώνησε καὶ τὸ σταυρὸ του κἄνει. Πιεταί κ' ὁ Ἀρματωλὸς φρονιάτα πλουμισμένη, τραβᾷ καὶ τῆ φριεμὴ τῆ χρυσοκεντημένην ἄνοιχθῆ τὸ ποκάμισο καὶ στήθια ἀνδρειωμένα φαίνεκε περιφρανα καὶ πνευδοσασμένα. Χαντζιάρι πιάν' ὁ Ἀρματωλὸς κ' ὁ Γιώργος τὸ μαχαιρὶ, κ' ἐκεῖ π' ἀνεσοκμπώθηκε, ἐφύρσε τ' ἄγερῶ, κ' ἀνεαρκῶθ' ἡ τραχηλιά κ' ἐφάνη τὸν λαϊμό του τ' Ἀρματωλοῦ, πού ὄστραφε χροσό τὸ φυλακτὸ του.

— Στάσου! ὁ Γιώργος φώναξε, ποχῶ νὰ σκοτωθοῦμε, θὲ νὰ σοῦ κἄνω ρώτημα κ' ἀπ' ἐκεῖ πολεμοῦμε : πού τὸ βῆρες τὸ φυλακτὸ τ' ἀγυροχορυσωμένο, πῶχει ἐπάνω τὸ σταυρὸ μὲ τὰ μαλλιά πλεγμένο».

— *Ἡ μάννα μ' μοῦ τὸ φῶρεσε, μὰ τί σὲ μὲλ' ἐσένα, παιδάκι ὅταν ἦμουνα, τί θὲς τὰ περασμένα ;

— Σ' ἐρώτησα, γιὰτὶ πολὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό μου ἡ μάνα μ' μοῦ τὸ φῶρεσε κ' ἐμένα τὸν λαϊμό μου».

Σκῶβρον καὶ βλέπουν ταρταστὸ σταυρὸ πού λαμπυρίζει. Ἄνατριχιάξ' ὁ Ἀρματωλὸς, ὁ Γιώργος κτρινίζει γιὰ μῆς πετάχθηκαν ὁ δύο καὶ ἓνα λόγον ἴησαν.

— *Ἐσὺ σ' ὁ ἀδελφοῦλές μου ! καὶ σφιχταγκυλισθῆσαν ἄγκυλασμένοι στάθησαν μὲ πῶθο καὶ μ' ἐλπίδα κ' ὁ ἦλος τοὺς στεφάνωνε μὲ μὰ χροσθ' ἄχτιδα. Πρῶτος χροσθ' ὁ Ἀρματωλὸς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, ἴστερὸν φίλῶ τοῦ χάρις καὶ ἔζωνε τ' ἄρματα του :

— Ἄν' ὁ Σχῶς ἀδελφέ μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα, σῶρε νὰ πᾶς στῆ μάνα μας καὶ στῆ καλῆ σου ὄρα » γιὰτ' εἶσαι τίς μανούλας μας τὸ ἀρῶπο παιδί τῆς κ' ἐμένα ἐκεῖ στὰ μακρὰ ἄς στέλνει τὴν εὐχὴ τῆς...

Τῶρα θ' ἀνέβῃ τὸ βουνὰ τὸ κοροφοβούνια πέρα καὶ δὲν θὰ στρέφω ἂν δὲν δῶ μὴν ὁμορφὴ ἡμέρα ν' ἀναγαλλιάσῃ ὁ οὐρανός κ' ἡ διάρρη νὰ φρετρώσῃ κ' ἡ φροστανέλλα ἄλογρα στοῖς κάμπους νὰ ξεπλώσῃ.

Χαροῦ, δελφέ, τὴν Νάσιο σου κ' ἔχε καὶ τὴν ἐλπίδα ἔγῳ γιὰ τὴ γαπτικιά τὴν δόλια μας Πατριά.

(Ἀκολουθεῖ)